

Page: 18

Reach: 130000

Country: SLOVENIA

Size: 232 cm2

1 / 1

Gledališče

Mike Bartlett: Krči
SLG Celje

★★★★★

Celjsko gledališče tudi v novi sezoni nadaljuje prakso uprizarjanja del mlajše generacije britanskih dramatikov, rezultat pa je – kot že nekajkrat doslej – zgolj soliden. Dramska miniatura *Krči* Mika Bartletta je sicer hiperaktualna, še zlasti pri nas, kjer se veliko teoretizira o drugačnih modelih družbene ureditve, vendar je inscenacija teksta obvisela nekje med naturalizmom in nedorečeno stilizacijo, režiser Jure Novak pa je s tem izgubil velik del potenciala identifikacije tako ene kot druge uprizoritvene strategije.

Že scenografija se zdi nedomišljena, kupi fasciklov in papirja sicer lahko služijo kot označevalec togega, birokratskega in brezdušnega korporativnega vzdušja, vendar ne korespondirajo več niti z današnjim časom niti z množico ekranov in monitorjev, ki naj bi simbolizirali drugo plat današnje odtujenosti profesionalnih razmerij. Podvajanje podob s kamerami se izkaže bolj za nepotrebno distrakcijo kot za element stopnjevanja sugestivnosti, enako velja za povsem statično luč, oboje pa le še potrjuje linearni princip, ki kljub jasnemu postopnemu preskoku besedila iz nepretencioznega scenskega eseja v situacijo absurda vso predstavo poteka brez omembe vrednih amplitud.

Glede na to, da je bilo besedilo sprva zasnovano kot radijska igra, je bilo možnosti za uprizoritev nešteto. Lahko bi bila zasnovana kot statična klasična konverzacijska drama, pri kateri bi bila koncentracija občinstva pač osredotočena zgolj na dialog, ali pa kot kompleksna uprizoritev s poljubno izbranimi stopnjami iluzijskih plasti ter njihovih čustvenih, čutnih in estetskih razsežnosti. Režiser se je odločil za vmesno pot, ki pa na eni strani jemlje naturalizmu dokumentarno prepričljivost, na drugi pa naturalizem preprečuje, da bi se tovrstne iluzijske plasti razvile, kar rezultira v dokaj nekonsistentni in razpršeni predstavi, ki sicer kar

kliče po zgoščeni interpretaciji, eksistencialnih in eksistenčnih vprašanj.

Pia Zemljič in Minca Lorenci sta v takšni režiserski zasnovi dobro opravili svoje delo. Zemljičeva kot kafkovska Vodja je morda za kanček preveč tipizirano hladna in distancirana, vendar z nekaj detajli, kot je denimo stalno natičkanje in snemanje očal, presega shematičnost lika in nakazuje vsaj rahel občutek nelagodja pri sicer povsem neskropulozni osebnosti. To ni zanemarljivo, Bartlett je pač

preveč izkušen dramatik, da bi si dovolil poenostavljen črno-beli prikaz problematike pritiskov in mobinga v današnjih korporacijah, vsaka pretirana karikiranost bi izničila čar realnega in degradirala zapletenost odnosov na raven simulacije.

Lorencijeva kot Emma razvije veliko bolj široko paletu občutkov in s tem verificira vso kompleksnost medsebojnih razmerij, kjer ni jasno razberljive in enostavne ločnice med žrtvijo in rabljem, prav neodločnost in pomanjkanje osebnega poguma in poguma naših partnerjev omogoča in generira zlorabe. Nekoliko manj prepričljiva je v absurdno-grotesknem vrhuncu drame z navideznim izkopom lastnega mrtvega otroka, zato pa zelo sugestivna v poetičnem abecednem naštevanju stvari in pojmov, ki bi nam lahko osmislili življenje, vendar nanje pozabljamo.

Celjski *Krči* niso slaba predstava, morda bi se včasih le lahko nekoliko zgledevali po anglosaškem konceptu gledališča dramskega pisca in malce pozabili na veliki režiserski ego. Nekatera besedila so napisana zgolj zato, da se uprizorijo.

PETER RAK

